

slag om at forandre det, og jeg troer heller ikke, at Nogen lettelig vil stille saadanne Forslag, fordi det er ganske vist, at den eneste Forsættning, under hvilken Bødestrafpen kan siges at stemme med Nødsnødvendigheden, er den, at der bliver taget væsentligt Hensyn til Bedkommendes Formuesforfatning. Det er det eneste Grundlag for en fornuftig Anvendelse af Bødestrafpen; men, naar det er saa, da synes mig Sagen dermed at være færdig. Naar det er givet, at der for Fremtiden skal tages et særligt Hensyn til de Bedkommendes Formuesforfatning, saa er det givet dermed, at Bødestrafpen for den samme Forseelse vil blive meget forskjellig for to Personer af forskjellig Formuesforfatning, og dermed er det givet, at man ikke kan have nogen fast Scala for Affoning. Det ærede Medlem for Randers Amts Bde Valgtreds (Kampmann) sagde, at det Exempel, der stod anført i Motiverne, nemlig at en rig Mand, en Grosferer, blev idømt en Mulct af 100 Rd. for den samme Forseelse, for hvilken en fattig Mand blev idømt 10 Rd., var Noget, han ikke vidste laa indenfor hans eller nogen Andens Erfaringskreds, og han spurgte, om Nogen havde bragt i Erfaring, at et saadant Tilfælde var indtruffet. Forsaavidt det ærede Medlem nu meente Erfaringen her i Landet, maa jeg ganske vist svare Nei, men det ligger ganske simpelt deri, at det heller ikke har været indenfor det ærede Medlems eller nogen Andens Erfaringskreds, at der tidligere har været Bestemmelser, der paalagde Domstolene ved Straffens fastsættelse at tage særligt og væsentligt Hensyn til Bedkommendes Formuesforfatning; ja, det maa vel endog siges, at det ikke er den nu gjældende Lovgivnings Grundsaetning, at der skal tages særligt Hensyn dertil. Naar det ærede Medlem dernæst anførte, at det jo i alt Fald, hvis dette Exempel skulde indtræffe, maatte heroe derpaa, at Domstolene begik en Feiltagelse, idet de nemlig gif ud fra en feilagtig Forudsætning om den Bedkommendes Formuesforfatning, saa er dette ikke ganske rigtigt; thi for det Første er det jo saa, at det kan være, at Bedkommende ikke vil betale, thi det maa erindres, at Lovudkastet ligefrem gjør det til en Ret for Bedkommende at lade være at betale, og dernæst kan det meget godt være,

at Domstolene have fastsat Straffen under rigtigt Hensyn til, hvad Bedkommende virkelig kan udrede inden Tidsfristens Udløb, idet man nemlig forudsætter, at han ved at spare maa kunne betale saa Meget, men at denne Forudsætning imidlertid ikke gaaer i Opfyldelse. Det behøver altsaa ikke at være nogen Feil fra Domstolenes Side. Naar det ærede Medlem fremdeles anførte, at, naar et saadant Tilfælde indtraf, saa maatte vi erindre, at den Formuendes Resourcer ere ganske anderledes udstrakte, idet han ikke alene har sin egen Formue, men ogsaa sine Vækjendes og Venners Formue at recurrere til, idet disse vistnok ville gjøre Meget for at holde ham fri for at komme i Fængsel, saa maa jeg dertil bemærke, at denne Betragtning forekommer mig ikke at ramme Sagen; thi Spørgsmaalet indtræder dog først, naar Bedkommende ikke har Resourcer til at betale med — eller ogsaa han ikke vil betale; men det er jo Noget, det ifølge Lovudkastet staaer ham frit for at lade være at betale, og Den, der ikke vil betale den større Mulct, kommer altsaa i det samme Tilfælde som den ringere Stillede, naar denne ikke vil betale den ringere Mulct, der for den samme Forseelse er idømt ham. — Naar det ærede Medlem forøvrigt meente, at Anvendelsen af Udcastets Bestemmelse vilde lede til en overordentlig Grad af Billaarlighed og være forbunden med store practiske Vanstueligheder, saa troer jeg heller ikke, at han har væsentlig Ret deri. Naar han meente, at det skulde lede til Billaarlighed, navnlig saaledes, at Domstolene skulde gaae ud fra forskjellige Forudsætninger, som han sagde, idet Nogle vilde sige, at de bedre Stillede kunde sagtens udholde Fængselsstraffen, da de jo kunde skaffe sig bedre Næringsmidler o. s. v. i Fængslet, hvorimod de ringere Stillede ikke vilde kunne dette, medens Andre vilde sige, at for den bedre Stillede var det haardere at udholde Straffen end for den ringere Stillede, da forholdet det sig vistnok ikke saaledes, thi Sagen er, at disse Hensyn er det ikke tilladt at tage; der er ikke nogen Hjemmel i Loven for at tage dem, og man maa altsaa gaae ud fra, at Domstolene ikke ville tage dem. Der er vel en Hjemmel i Loven for, at Hensynet til Bedkommendes Formuesforfatning kan tages